

[Kirkegaard.]

om, at den sidste bemærkning ikke opfattes af nogen som modstand imod lovforslaget. Jeg vil naturligvis gerne i det udvalg, som jeg regner med bliver nedsat, medvirke til, at vi når et resultat, som kan være tilfredsstillende for alle parter, men jeg vil gerne fremsætte den rent personlige bemærkning, at jeg ikke er nogen stærk tilhænger af, at vi deler håndværkere eller andre borgere op i grupper, hvor nogle har mere ansvar end andre. Jeg erkender selvfølgelig, at på livsfarlige områder skal vi have sikkerhedsforanstaltninger, men ellers er jeg altså en lille smule betænkelig ved at dele folk op i grupper, hvor nogle har mere ansvar end andre.

Når jeg er det, er det måske, fordi jeg for nylig fik kendskab til en sag, som jeg ikke rigtig syntes om. Det drejer sig om en stor institution, der gennemførte et ret omfattende byggeri. Da byggeriet var færdigt, viste det sig, at et af husene ikke var vandtæt, og det var ikke bygherren muligt at få nogen til at tage det fulde ansvar for denne fejl, og da slet ikke arkitekten, som bygherren mente måtte have ansvaret i så henseende. Jeg fik i denne sag, jeg her nævner, en lille smule oplysning, idet den har været til behandling i finansudvalget. Efter det kendskab, jeg dér fik til den, er jeg, kan jeg gentage, noget betænkelig ved at dele både håndværkere og andre op i grupper, hvoraf nogle er særlig ansvarlige, medens andre ser ud til at have et meget begrænset ansvar.

Arne Larsen: Meningen og hensigten med det fremsatte lovforslag er, så vidt jeg forstod det, at foretage en revision, en fornyelse af den såkaldte installationslov af 1937, således at denne lov ophæves og erstattes med det forslag til lov, den højtærede minister for offentlige arbejder har fremsat, og som vi har til første behandling i dag.

Tidligere omfattede installationsloven også området for elektroinstallationer, men

dette område dækkes i dag af loven om autorisation af elektroinstallatører vedtaget af folketinget i maj 1958.

Det fremsatte forslag minder i mangt og meget om denne lov, og jeg finder det fuldstændig på sin plads, at vi nu foretager en modernisering af den gældende lovgivning på gas-, vand- og kloakeringsområderne, sådan som det er nedfældet i forslaget. Naturligt er det også, at man har taget hele området med flaskegasinstallationer ind under lovens rammer, idet det jo efterhånden er en meget udbredt foreteelse såvel i håndværk og industri som i private husholdninger og sikkert vil blive det endnu mere i de kommende år.

Tilfredsstillende i denne forbindelse er det at konstatere den kendsgerning, at flaskegaserhvervet selv har ønsket mere lovmæssige forhold på dette installationsområde. Det synes jeg især kan komme til at virke betryggende for hele det forbrugende publikum, som da altid vil have en garanti for, at dette nye område rent installationsmæssigt dækkes på teknisk og håndværksmæssig forsvarlig måde.

Lovforslagets kap. 2 omfatter de meget vigtige regler for autorisation og mesterprøver. Jeg tror, at disse nye regler vil blive hilst velkommen af erhvervets udøvere, fordi disse nye regler helt er i overensstemmelse med, hvad man netop fra håndværksmestrenes side ønsker på dette område.

Efter installationsloven af 1937 var det overladt det enkelte gasværk, vandværk eller kloakeringsområde selv at afgøre, om man ønskede gennemført en autorisationsordning inden for sit område, og eventuelt selv at bestemme, hvilke krav i uddannelsesmæssig henseende man ville stille til de enkelte mestre. Endvidere har ledelsen af sådanne forsyningsområder hidtil efter skøn selv kunnet afgøre, om en mester skulle have autorisation, uanset om han i øvrigt opfyldte de stillede betingelser.

Denne ordning, som der har været utilfredshed med af forstæelige grunde, vil nu